

la tardor

Saps per què, avui més que mai, conec la tardor? Perquè avui l'he vista; és una noia de pell com a daurada, amb els ulls com a rovellats i tota com un vent. Primer m'ha semblat que estava asseguda en una fulla de punxes cargolades d'aquell arbre; ha cruixit deixant un color, vull dir, un altre de més vell, jo diria; i ha caigut ajaguda a terra.

M'he parat, i... silenci, la tarda resta enclavada a la vida, aturant-la com pot, sí. Jo he pensat que si fos jo la noia de la tardor, m'aixecaria de seguida i amb els peus descalços aniria a passejar. Trepitjaria totes les fulles torrades que hi ha a terra caigudes, ja una mica aixafades deixarien crostes daurades. Perquè el sol de segur que s'hi posaria, perquè ell diu que la tarda és seva i jo no hi faig res.

Tan sols, els veig, els arbres els veigs tan sols, només amb els braços estirats volent abraçar... Els arbres deuen tenir —jo conto—, el cor prim i això els deu fer mal.

I el sol calent retallant les coses. Saps? Un sol només, sol al cel. També tot sembla que porti la seva soledat a l'espatlla. Cal. Jo esperaria pensar que els ulls són plens de rovell i que si els obria el sol me'ls encendria i es desfarien regant com a venes; venes rovellades pel meu vent. Voldria que me les ventés. Quan el sol no em veïés me n'aniria corrents però els braços de l'arbre m'enredarien i de les venes en faria nusos; restaria lligada. I cada tarda quan el sol m'anés desfent, penjada per les branques em deixaria anar com a fils i com a gotes avall regalimant cap a terra. Quan me n'adonaria fóra un toll arran de la soca. I l'endemà una pols seca d'una ventada em llançaria al cel. Si jo fos la noia de la tardor, seria una ventada daurada.

Patricia DOMINGO

REFRANYER DE DESEMBRE

NADAL EN DILLUNS, FESTES A MUNTS.

NADAL EN DIJOUS, CREMA L'ARADA I VEN ELS BOUS.

NADAL EN DIVENDRES, CREMA FINS LES CENDRES.

QUI EL DESEMBRE ACABARÀ, ANY NOU VEURÀ.

LA MISSA DE NADAL PER TOT L'ANY VAL.

PER NADAL CADA OVELLA AL SEU CORRAL.